

WYROK Z DNIA 27 MARCA 2007 R.
SNO 12/07

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Maciak (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Małgorzata Gierszon.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na rozprawie z udziałem protokolanta po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2007 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem obwinionej od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 30 października 2006 r., sygn. akt (...)

u t r z y m a ł w m o c y z a s k a r ż o n y w y r o k .

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 30 października 2006 r., sygn. akt (...), sędzia Sądu Rejonowego została uznana winną przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy a dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) popełnionego w ten sposób, że dopuściła się rażącej przewlekłości postępowania w sprawie sygn. akt VII C 22/04 z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. Stefczyka w G. przeciwko Agnieszce R. i Jolancie J. o zapłatę, za który to czyn, na podstawie art. 107 § 1 w zw. z art. 109 § 1 pkt 1 cyt. ustawy, wymierzono obwinionej karę upomnienia.

Odwołanie od powyższego orzeczenia wniosła obwiniona sędzia Sądu Rejonowego, która zarzucając zaskarżonemu wyrokowi błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia, a polegające na stwierdzeniu, iż w sprawie VII C 22/04 dopuściła się rażącej zawinionej przewlekłości poprzez przetrzymywanie akt lub brak nadzoru nad biegiem sprawy oraz w postępowaniu klauzulowym wniosła: „o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie (...) od obydwu powyższych zarzutów lub o uniewinnienie od pierwszego z nich, a co do drugiego o umorzenie sprawy ze względu na znikomy stopień społecznej szkodliwości lub o odstąpienie od wymierzenia kary dyscyplinarnej”. Alternatywnie obwiniona postulowała „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania”.

W tym stanie sprawy **Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:**

Odwołanie obwinionej od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego na uwzględnienie nie zasługuje.

Wbrew wywodom sędziego Sądu Rejonowego zawartym w odwołaniu, Sąd pierwszej instancji w sposób bardzo szczegółowy i wnikliwie przeanalizował wszystkie trzy przedstawione obwinionej przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego zarzuty, odrzucając w myśl zasady *in dubio pro reo*, wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k., dwa pierwsze z nich. Przypisując zaś obwinionej rażąca przewlekłość postępowania w sprawie sygn. akt VII C 22/04, sąd *a quo*, zajęte w tym zakresie stanowisko, szczegółowo i przywołując określone dowody, uzasadnił. W sprawie tej, w szczególności w oparciu o zapisy z Repertorium, zawartość akt oraz zeznania świadka, Kierowniczkę Sekretariatu Zofii K., Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w sposób należyty i zgodny z zasadą określoną w art. 7 k.p.k. wykazał, że akta sprawy, sygn. VII C 22/04, pozostawały w dyspozycji sędziego Sądu Rejonowego w okresie od dnia 16 grudnia 2002 r. do dnia 23 lutego 2004 r. (a więc ponad rok i 2 miesiące), kiedy to nie były podejmowane w tej sprawie żadne czynności.

Również w zakresie postępowania klauzulowego w omawianej sprawie, przyjmując najbardziej korzystną dla obwinionej wersję, rozpoznający sprawę w pierwszej instancji Sąd Dyscyplinarny w sposób nie budzący wątpliwości wykazał, że bezczynność sędziego Sądu Rejonowego miała miejsce w okresie od dnia 6 października 2005 r. do dnia 24 listopada 2005 r. (łącznie 49 dni), kiedy to na jej zarządzenie z tej daty, nadana została klauzula.

W ocenie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, w świetle prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, zgodzić się należy również z zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tezą, że podana wyżej rażąca przewlekłość postępowania w sprawie, sygn. akt VII C 22/04, była skutkiem braku właściwej organizacji pracy obwinionej i braku dostatecznej samodyscypliny w zakresie kontrolowania biegu przydzielonych jej spraw i bezczynności tej nie można tłumaczyć podnoszonym przez obwinioną przeciążeniem jej obowiązkami służbowymi.

W tej sytuacji, mając przy tym na uwadze, że sędzia Sądu Rejonowego, za tego samego rodzaju przewinienie dyscyplinarne, była już ukarana wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 stycznia 2006 r., sygn. akt (...), karą dyscyplinarną upomnienia, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny nie znalazł żadnych podstaw do uwzględnienia odwołania obwinionej i ewentualnego skorygowania zaskarżonego wyroku.